ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΙΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΕΤΟΣ 13ον—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3874
ΣΑΒΒΑΤΟΝ
8
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: ΜΕΘΑΥΡΙΑΝΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΔΥΟ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΤΟΥ «ΒΗΜΑΤΟΣ» ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ» ΠΑΤΡΩΝ κ. ΕΥΘ. ΤΖΑΜΟΥΡΑΝΗ

2ον

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὴ ἡ ἐπανάστασις τὴν ὁποίαν φέρνει ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου στὴν Ἑλλάδα. Δὲν εἶναι μόνη ἡ οἰκονομικὴ ἐπανάστασις, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐξέθεσα χθές, δηλαδὴ ἡ ἐφαρμογὴ συγχρόνων ἐπιστημονικῶν μεθόδων οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἀντὶ τῆς ἕως τώρα ἐμπειρικῆς προχειρότητος. Ὁ καθηγητὴς Παπανδρέου δὲν εἶναι μόνον ἕνας ἐκ τῶν κορυφαίων οἰκονομολόγων τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Εἶναι ἐπὶ πλέον ἕνας σύγχρονος διανοούμενος μὲ ἀπέραντους ὁρίζοντες. Ἀκόμη δὲ καὶ ἕνας πολίτης μὲ βαθύτατη δημοκρατικὴ ἀγωγὴ καὶ μὲ ἀνεπτυγμένο πολιτικὸ αἰσθητήριο. Χωρὶς αὐτὸ τὸ τελευταῖο προσὸν δὲν θὰ ἐγινόταν μέλος τοῦ ἐπιλέκτου ἰδιαιτέρου ἐπιτελείου συνεργατῶν τοῦ προέδρου Κέννεντυ. Ἡ διαφορά του μὲ τοὺς περισσοτέρους ἐκ τῶν ἄλλων πολιτικῶν τοῦ τόπου εἶναι τὸ ὅτι ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου δὲν ἔχει καὶ ἀρνεῖται νὰ ἀκολουθήσῃ τὶς συνήθειες καὶ τὶς μεθόδους τῶν παλαιῶν πολιτικῶν. Εἶναι ἕνας νεωτεριστὴς πολιτικός, ἕνας ἐπαναστάτης, ὅπως ἦταν καὶ ὁ πολυθρήνητος φίλος του ὁ Κέννεντυ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόφθασε — δυστυχῶς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα — νὰ συμπληρώσῃ τὴν εἰρηνική του ἐπανάστασι στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὶς διεθνεῖς σχέσεις.

Φέρνει ὁ Παπανδρέου μιὰ ἐπανάστασι στὸν πολιτικὸ βίο τῆς χώρας μας. Οἱ ἀκροαταί του, οἱ ἐκλογεῖς τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας, διέκριναν ἤδη ἕνα μικρὸ τμῆμα τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς, τὸν πρόλογον τῆς ἐπαναστάσεως. Διέκριναν δηλαδὴ στὶς ὁμιλίες του καὶ στὴν ὅλη συμπεριφορά του κάποια προσόντα πολὺ μεγάλα καὶ πολὺ σπάνια: Ὑψηλὸ ἦθος, αὐστηρὴ εἰλικρίνεια, βαθυτάτη γνῶσι, ἀκριβολογία καὶ αἴσθημα εὐθύνης. Ὁ νεωτεριστὴς αὐτὸς πολιτικὸς δὲν κολακεύει τὰ πλήθη, ἀλλὰ διαφωτίζει. Δὲν ὑπόσχεται ὁμαδικὲς ἢ προσωπικὲς εὔνοιες, ἀλλὰ θέτει ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ ὡρισμένες ἀρχὲς καὶ συγκεκριμένες λύσεις ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὶς πιστεύει σωστές. Δὲν ὑβρίζει τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους ἀλλὰ κρίνει ψυχρὰ καὶ ἐπιστημονικὰ τὴν πολιτεία τους καὶ διαφωτίζει ἔτσι τοὺς ἴδιους τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους, δείχνοντάς τους ποῦ καὶ γιατὶ ἔσφαλλαν, ὅπως περίπου ὁ γιατρὸς διαφωτίζει τὸν ἄρρωστο ἢ ὁ διδάσκαλος τὸν μαθητή.

Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἐπανάστασις θὰ ἐπεκταθῆ βαθμηδὸν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ δημοσίου βίου τῆς χώρας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν οἰκονομικὸ τομέα. Διότι ὁ καθηγητὴς Παπανδρέου δὲν εἶναι ἁπλῶς ὁ αὐριανὸς ρυθμιστὴς τῆς οἰκονομικῆς μας πολιτικῆς. Εἶναι καὶ ὁ μεθαυριανὸς πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀντελήφθησαν ἤδη οἱ σοβαρὰ σκεπτόμενοι ἄνθρωποι ἐδῶ. Εἶναι ὁ μεθαυριανὸς πρωθυπουργός, ὄχι διότι θὰ κληρονομήσῃ τὸν πατέρα του, τὸν μεγαλόνοο ἡγέτη τῆς δημοκρατικῆς παρατάξεως, ἀλλὰ διότι στέκεται τόσον ὑψηλὰ ἀπὸ ἀπόψεως ἱκανοτήτων, συγκροτήσεως καὶ ἤθους, ὥστε ὅλοι θὰ τοῦ ἀναγνωρίσουν τὴν ἡγεσία. Δὲν ἐννοῶ ἁπλῶς τὴν ἡγεσία ἑνὸς κόμματος, μιᾶς πολιτικῆς παρατάξεως, ἀλλὰ τὴν ἡγεσία μιᾶς μελετημένης, ἀσφαλοῦς καὶ γοργῆς πορείας τοῦ ἔθνους πρὸς ἀνώτερα ἐπίπεδα πολιτισμοῦ, κοινωνικῆς εἰρήνης καὶ οἰκονομικῆς εὐημερίας. Ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου δὲν ἐκληρονόμησε ἀπὸ κανένα τὴν κορυφαία θέσι του στὸ ἐπιστημονικὸ στερέωμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Κατέκτησε τὴν θέσι αὐτὴ μὲ τὸν μόχθο του καὶ τὴν ἰδιοφυΐα του, ἔπεισε ὅλους τοὺς ἄλλους οἰκονομολόγους ὅτι αὐτὸς ὁ νεαρὸς μετανάστης ἦταν ὁ καλύτερος ἀπὸ ὅλους τους γιὰ τὴν πρυτανεία μιᾶς σχολῆς μεγάλου κύρους.

Τὸ ἐπιφανειακὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ἑλλάδα εἰς τὸν στίβο τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς τὸ βλέπομε ὅλοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι: Θὰ ἀναπτύξωμε γρήγορα τὸν παραγωγικὸ μηχανισμό μας καὶ τὴν ὅλη μας οἰκονομικὴ ὀργάνωση οὕτως ὥστε νὰ γίνωμε πράγματι ἰσότιμοι ἑταῖροι τῆς προηγμένης Εὐρώπης, ἢ θὰ καθυστερήσωμε στὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη ὁπότε θὰ παραμείνωμε οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς, οἱ αἰώνιοι ἐπαῖται καὶ οἱ φθηνοὶ ἐργατοϋπάλληλοι; Ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα ἄλλο, ὑπάρχει μία προϋπόθεσις, τὴν ὁποίαν ὁ καθηγητὴς Παπανδρέου ἐπεσήμανε καλύτερα ἀπὸ ὅλους ἕως τώρα: Εἶναι ὁ συγχρονισμὸς τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς διαρθρώσεως. Ἂν καὶ οἰκονομολόγος, ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου τονίζει ὅτι «τὸ περιεχόμενον τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως εἶναι κατ' ἐξοχὴν θέμα πολιτικόν». Κατὰ συνέπειαν δὲν ἀρκοῦν τὰ οἰκονομικὰ μέτρα. Ἀπαιτεῖται μία ἀναμόρφωσις τῶν θεσμῶν. Πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ἡ Ἑλλάδα σύγχρονο δημοκρατικὸ κράτος, ὅπως εἶναι τὰ κράτη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος. Στὴν πράξη, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναδιοργανωθοῦν καὶ νὰ ἐμποτισθοῦν μὲ νέο πνεῦμα οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρήσωμε μὲ δημόσιες ὑπηρεσίες ποὺ τρομοκρατοῦνται ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ κομματάρχη καὶ κακομετεχειρίζονται τὸν ἀνίσχυρο πολίτη. Πρέπει νὰ ἀποκτήσωμε δημοσίους ὑπαλλήλους ὑψηλῆς μορφώσεως καὶ μεγάλης ἀποδόσεως καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τοὺς ἐξασφαλίσωμε ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο διαβιώσεως. Ἀλλὰ ἔχομε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τὴν δημοκρατικὴ ἀξίωσι νὰ εἶναι ἀκάμπτοι ἔμπροσ εἰς τὸν κομματάρχη καὶ νὰ εἶναι πραγματικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Λαοῦ. Ἕνας ἄνδρας τοῦ ὑψηλοῦ ἤθους τοῦ καθηγητοῦ Παπανδρέου εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸς ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν διοικητικὴ αὐτὴ ἐπανάστασι, γιὰ τὴν ἐξυγίανσι καὶ τὸν συγχρονισμὸ τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐξύψωσι τῶν κρατικῶν λειτουργῶν.

Ἕνας νέος πολιτικός, ἕνας Ἕλλην ποὺ ἤδη ἐθριάμβευσε στὸν μεγαλύτερο ἐπιστημονικὸ στίβο τοῦ κόσμου, ἐμφανίζεται τώρα ἀνάμεσά μας. Ἁγνός, ἀλλὰ ὄχι ἀφελής. Σοφὸς ἀλλὰ καὶ ὡπλισμένος μὲ καταπληκτικὲς πρακτικὲς ἱκανότητες. Πλασμένος γιὰ ἐπιτυχίες. Τιμή μας καὶ συμφέρον μας νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε, στὸν δρόμο ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀνανέωσι, πρὸς τὴν εὐημερία, πρὸς τὸν πολιτισμό.

Ε. ΤΖΑΜΟΥΡΑΝΗΣ

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν προσφιλῆ μας σύζυγον, πατέρα καὶ θεῖον

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΝ

ΚΤΗΜΑΤΙΑΝ ΕΤΩΝ 80

θανόντα κηδεύομεν σήμερον Σάββατον καὶ ὥραν 10.30 π.μ. ἐκ τῆς οἰκίας μας κειμένης εἰς Ἅγιον Γεώργιον Λάγγουρα Πατρῶν.

Ἡ σύζυγος: Ἄννα Δ. Παπαδάτου. Τὰ τέκνα: Διονύσιος, Διονυσία, Ἰωάννης καὶ Φώτης Παπαδάτου. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Κηδειῶν ΣΤΕΦ. ΞΕΝΟΓΙΑΝΝΗ, Κορίνθου 281, τηλ. 26—64 καὶ 35—21.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες σήμερον Σάββατον καὶ ὥραν συνήθη εἰς τὸν ναὸν Μιντιλογλίου 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς μας μητρός, ἀδελφῆς θείας καὶ μάμμης

ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΛΑΠΠΑ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της ὅπως προσέλθουν καὶ ἑνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Τὰ τέκνα. Ἡ ἀδελφή. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην π. μ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγγέλων (Α' Νεκροταφεῖον) ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς μας συζύγου, μητρός, θείας καὶ μάμμης

ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ Θ. ΔΟΥΒΡΗ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της, ὅπως προσέλθουν καὶ ἑνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Ὁ σύζυγος: Θεόδωρος Δούβρης. Τὰ τέκνα: Κωνσταντῖνος καὶ Κωστούλα Δούβρη, Ἰωάννης καὶ Λίλιαν Δούβρη, Ἑλένη Δούβρη, Καλλιόπη καὶ Τάκης Σαμοθρακίτης. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν πολυαγαπημένον μας σύζυγον, πατέρα, ἀδελφὸν καὶ θεῖον

ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΑΝΔΡ. ΣΤΕΦΑΝΑΤΟΝ

ΣΥΝΟΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΟΝ

θανόντα κηδεύομεν σήμερον Σάββατον καὶ ὥραν 4.30 μ. μ. ἐκ τῆς οἰκίας μας κειμένης εἰς συνοικίαν Ζαβλάνη (πάροδος Κ ἀριθ. 8).

Ἡ σύζυγος: Λούλα. Τὰ τέκνα: Διαμάντω, Διονυσία, Δήμητρα Στεφανάτου. Οἱ ἀδελφοί: Σπυρίδων καὶ Οὐρανία, Γεράσιμος καὶ Ἀνθή, Ἀργύριος καὶ Ἀσημίνα, Ἀριστείδης καὶ Πόπη Στεφανάτου, Ἑλένη καὶ Δημήτριος Εὐαγγελάτος, Μερόπη Στεφανάτου. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Κηδειῶν ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΑΤΟΥ, Πάτραι: Ζαΐμη — Κανακάρη 40, τηλ. 43—67, Ναύπακτος: Τζαβέλα.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 9.30 π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Φωτεινῆς τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς μας ἀδελφοῦ καὶ θείου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΡΟΒΑΤΖΗ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προσέλθουν καὶ ἑνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Οἱ ἀδελφοί: Ἐμμανουήλ καὶ Καλλιόπη Ἀναστάσιος καὶ Εὐαγγελία, Ἰωάννης καὶ Ἰωάννα. Οἱ ἀνεψιοί.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Σοφοκλῆς Βενιζέλος

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς κυβερνήσεως Θ. Σοφούλη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχεν, προέβη εἰς συγχώνευσιν τοῦ κόμματός του μετὰ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, τοῦ ὁποίου ἀνεγνωρίσθη ὑπαρχηγός. Μετέσχε εἰς τὴν διευρυνθεῖσαν κυβέρνησιν Θ. Σοφούλη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949.

Θάνατος τοῦ Θ. Σοφούλη (Ἰούνιος 1949) ἀνεκηρύχθη ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων καὶ μετέσχεν ὡς ἀντιπρόεδρος εἰς τὴν κυβέρνησιν Διομήδη.

Μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1950, εἰς τὰς ὁποίας τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ἐκέρδισε 50 ἕδρας, ἐσχημάτισε τὴν δευτέραν κυβέρνησίν του, ἡ ὁποία παρητήθη μετὰ ἕνα καὶ ἥμισυ μῆνα.

Τὸν Αὔγουστον 1950 ὁ Σ. Βενιζέλος ἐσχημάτισε τὴν τρίτην κυβέρνησιν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Γ. Παπανδρέου, ἡ ὁποία ἀνετράπη τὴν 9ην Σεπτεμβρίου. Τέσσαρας ἡμέρας βραδύτερον σχηματίζει τὴν τετάρτην κυβέρνησιν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Γ. Παπανδρέου καὶ Κ. Τσαλδάρη. Τὸν Νοέμβριον σχηματίζει νέαν κυβέρνησιν μόνον μετὰ τοῦ Γ. Παπανδρέου. Διηνήργησε τὰς ἐκλογὰς τοῦ Σεπτεμβρίου 1950, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ἔφερε 57 βουλευτάς.

Εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν κυβέρνησιν ΕΠΕΚ— Φιλελευθέρων ὁ Σ. Βενιζέλος εἰσῆλθεν ὡς ἀντιπρόεδρος καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1952 τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ἡττήθη, συγκεντρῶσαν μόνον 30 βουλευτάς.

Τὸν Μάϊον 1953 ὁ Σ. Βενιζέλος παραδίδει τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων εἰς τὸν Γ. Παπανδρέου, ἀναχωρήσας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Τὸ 1955 ἵδρυσε τὴν Φιλελευθέραν Δημοκρατικὴν Ἕνωσιν. Τὸ 1957, ἡ Φιλελευθέρα Δημοκρατικὴ Ἕνωσις συνεχωνεύθη εἰς τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, τοῦ Σ. Βενιζέλου ἀναγνωρισθέντος ὡς συναρχηγοῦ. Ὁ Σ. Βενιζέλος ἀναγνωριζόμενος γενικῶς ὡς τὸ ἕτερον ἡγετικὸν στέλεχος τῆς ὑπὸ τὸν κ. Γ. Παπανδρέου δημοκρατικῆς παρατάξεως, ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἐθνικῆς φαυλοκρατίας καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν χώραν. Εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς 3ης Νοεμβρίου 1963 μετέσχεν ὡς πρῶτος ἀντιπρόεδρος καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ θάνατος τὸν εὗρεν ἐπὶ τῆς ἐπάλξεως τοῦ τελικοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Δημοκρατίας. Καὶ εἶχε τὴν τύχην τὰ ἀφήσῃ τὴν τελευταίαν πνοήν λικνιζόμενος ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Κρητικοῦ Πελάγους, παραπλέων τὴν Κρήτην. Εἰς τὴν Κρήτην, ποὺ τόσον ἠγάπησε καὶ ποὺ ἦτο τόσον ὑπερήφανος ὅτι ἦτο τέκνον της, ἔμεινε πιστὸς μέχρι θανάτου!

Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΑΚΗ ΚΑΤΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ἐν Πάτραις πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ κ. Κατσικοπούλου ἐγκατεστάθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δημ. Βότση 53, τηλ. 35—74 καὶ ἐν Αἰγίῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κλ. Οἰκονόμου 52, τηλ. 5—31.

Ὁ ὑποψήφιος βουλευτὴς τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΕΝΤΡΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

θὰ δέχεται τοὺς φίλους του καθ' ἑκάστην εἰς τὸ πολιτικόν του γραφεῖον, ΚΟΡΙΝΘΟΥ καὶ ΜΙΑΟΥΛΗ 51 (γωνία)

Ὁ ὑποψήφιος βουλευτὴς τῆς ΕΡΕ — Προοδευτικῶν

κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΙΛΑΛΗΣ

δέχεται καθημερινῶς τοὺς πολιτικούς του φίλους εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βότση 28 γραφεῖον του.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

52ον

Πρὶν νὰ ἔρθῃ ἡ Χρύσα, μόνη της μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαρέμι χωρὶς νὰ ἔχῃ ποῦ νὰ πῇ τὸν πόνο τῆς περνοῦσε ὧρες ἀπογνώσεως καὶ μοναξιᾶς ποὺ φυσικὰ τὴν ἔκαναν νὰ μισῇ κάθε τι ποὺ εἶχε σχέσι μ' αὐτὸ τὸ χαρέμι.

Ἀλλὰ ὕστερα ὅσο τὸν συνανα στρέφονταν, στὰ κρυφὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν τοὺς ὑποπτευθοῦν οἱ ἄλλοι, καὶ ἔβλεπε πὼς ὁ Μπουλμπὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος καλὸς ὅσο ἔπερνε, γεμάτος ἀγάπη ἀληθινὴ γι' αὐτήν, καὶ συμπάθεια συγκινητικὴ γιὰ τὴ «μικοὴ Σκλάβα» ὅπως ἔλεγε χαϊδευτικὰ τὴ Χρύσα, τόσο καὶ οἱ σκέψεις της γι' αὐτὸν ἄλλαζαν.

Ὅταν κατόρθωσαν νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τοὺς ἄλλους πήγαιναν στὸ δωμάτιο τῆς Ζαχρὲ καὶ ἐκεῖ ὁ Ἀλῆ-Μπουλμπὰ ξαπλωμένος σὰν πιστὸ σκυλὶ στὰ πόδια τῆς Ζαχρὲ διηγοῦνταν διάφορες ἱστορίες ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ εἶχε ζήσει.

Συχνὰ ἀφοῦ κοιμόνταν ὅλοι, οἱ τρεῖς τους, κατέβαιναν κρυφὰ στὸν κῆπο καὶ φυλαγμένοι πίσω ἀπ' ἕνα χονδρὸ καὶ παρὰ μερο δένδρο περνοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες κουβεντιάζοντας.

Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἡ συμπάθεια ποὺ ἔδειχνεστὸν Μπουλμπὰ ἡ Ζαχρὲ ἔπεφνε ἄλλη τροπή.

Κάποιο βράδυ ποὺ ὁ Ἀλῆ-Μπουλμπὰ εἶχε πάει γιὰ κάποια δουλειὰ τοῦ χαρεμιοῦ σ' ἕνα κοντινὸ χωριὸ δὲν ἤρθε τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε.

Ὁ ἀρχιευνοῦχος φαντάστηκε πὼς κάποια δυσκολία θὰ τὸν ἔκανε νὰ ἀργῆ.

Ἀλλὰ οἱ δυὸ γυναῖκες ἀνησυχήσανε πραγματικά.

Μάλιστα ὅταν νύχτωσε καὶ ὁ Μπουλμπὰ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη, ἡ στενοχώρια τους μεγάλωσε.

Ἐφαντάζονταν ὄχι ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ συνέβῃ κανένα τυχαῖο ἀλλὰ πὼς μποροῦσε νὰ εἶχε πάθῃ κανένα κακό.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν κατέβηκαν κάτω στὸν κῆπο.

Πῆγαν μόλις ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ καὶ κάθησαν στὴ σάλλα, ὅπου τὰ παραθύρια της ἔβλεπαν στὸ δρόμο καὶ περίμεναν νὰ ἔρθῃ ὁ Ἀλῆ-Μπουλμπά.

Ἀλλὰ ἡ νύχτα προχωροῦσε καὶ ὁ Ἀλῆς δὲν φαινόταν.

Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Μαΐου φεγγαρόλουστη καὶ ἡ φύση γύρω ἀπὸ τὸ χαρέμι παρουσίαζε μιὰν ὀνειρευτὴ ὄψι.

Οἱ δυὸ γυνούμισσες καθισμένες κοντὰ στὰ παραθύρια ἔτρωγαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ δρόμο.

Ἀνησυχοῦσε βέβαια καὶ ἡ Χρύσα, ἀλλὰ ἡ Ζαχρὲ δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ μιὰ μικρὴ ἀγωνία ποὺ τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά, καὶ γίλια κακὰ προαισθήματα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μπουλμπὰ τῆς ἐπίεζαν τὴ σκέψι.

— Ἀκόμα νὰ φανῆ, ἔλεγε κάθε στιγμὴ στὴ Χρύσα πού τὶς περισσότερες φορὲς ἀφηρημένη συλλογιζότανε τὰ δικάτης καὶ πρὸ πάντων τὸν Κομνηνό.

Μιὰ στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὴ Ζαχρὲ νὰ τῆς λέγῃ πὼς φοβόταν πολὺ μὴν ἔτυχε κανένα κακὸ στὸ Μπουλμπά, ἔκαμε τὴ σκέψι πὼς ἡ Ζαχρὲ μὲ τὴν μεγάλη ἀνησυχία ποὺ ἔδειχνε, ἐφαίνονταν πὼς συμπαθοῦσε τὸν Μπουλμπά, περισσότερο ἀπὸ τό ὅτι ἔπρεπε.

Ὅταν χωρὶς νὰ πῇ τίποτα στὴ Ζαχρὲ ἐσκέφτηκε καλλίτερα τὸ πρᾶγμα, κρίνοντας τὴν τρυφερὴ στάσι ποὺ κρατοῦσε τὶς τελευταῖες μέρες ἡ Ζαχρὲ γι' αὐτόν, καὶ φέρνοντας στὸ μυαλό της ὅσα τῆς ἔλεγε γι' αὐτόν ὅταν ἦταν ἡ δυό τους, εἶδε πὼς ἡ Ζαχρὲ ἄρχιζε πραγματικὰ νὰ ἀγαπᾶ τὸν Μπουλμπά.

Γι' αὐτὸ ὅταν τῆς ξαναεῖπε γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ πὼς φοβόταν γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ Ἀλῆ, αὐτὴ ἀγκαλιάζοντας τὴ Ζαχρὲ τῆς ψιθύρισε μὲ τρυφερότητα στ' αὐτί:

— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν πραγματικὰ Ζαχρέ μου, τὸν Ἀλῆ;

Ἡ Ζαχρὲ ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε ἡ φιλενάδα της, θέλησε στὴ στιγμὴ χωρὶς νὰ καλοσυλλογιστῆ νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Μὰ ἡ Χρύσα προφθασε καὶ τὴν ἐμπόδισε κλείνοντας μ' ἀγάπη τὸ στόμα της μ' ἕνα φιλί.

— Σῶπα Ζαχρὲ! μὴ λὲς τίποτα, γιατὶ θὰ πῆς ψέμματα.

Ἡ Ζαχρὲ κύτταξε τὴ Χρύσα ἔκπληκτη.

— Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ποὺ ὡς τώρα δὲν τὴν εἶχε ὑποπτευθεῖ καὶ ποὺ τῆς τὴν ἔδειχνε ἡ φίλη της μὲ τόσο ἀναπάντεχο τρόπο τὴν ἔκανε νὰ μὴν ξέρῃ τί νὰ πῇ.

Σιγὰ-σιγὰ οἱ σκέψεις ξεκαθαρίζονταν μέσα στὸ μυαλό της καὶ τῆς ἀποκάλυπταν λιγάκι ἀργὰ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως πρόσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ.

Ἀλλὰ ἡ Χρύσα σὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ ἀπατηθῆ εὔκολα.

Ἀπήντησε λοιπὸν στὴ Ζαχρέ.

— Ζαχρέ! καλή μου Ζαχρέ! μὴ ζητᾶς μὲ λόγια νὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστεύω ὅσα λές, τὸ στόμα μου μπορεῖ νὰ λέῃ ὅ,τι θέλει ἀλλὰ τὰ μάτια σου σὲ μαρτυροῦν

— Τὸν ἀγαπᾶς Ζαχρὲ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνεις ἴσως, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία.

Καὶ ὕστερα εἶναι τόσο καλὸς ὁ Μπουλμπὰ καὶ σ' ἀγαπάει τόσο πολὺ ποὺ θὰ εἶναι κρίμα νὰ τὸν ξεγελοῦσες ὅπως ἤθελες νὰ κάνῃς τὴν πρώτη φορά.

Ἡ Ζαχρὲ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν κοιμήθηκε καθόλου.

Στριφογύριζε στὸκρεββάτιτης χωρὶς νὰ τὴ βρίσκῃ ὕπνος.

Ὧρες ὁλόκληρες παίδευε τὸ μυαλό της, προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ σὲ τάξι τὶς σκέψεις της.

— Τὸν ἀγαπῶ λοιπὸν πραγματικὰ: μουρμούριζε κάθε τόσο.

Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις δὲν ἦταν καθαρή.

Ἡ αὐγὴ τὴν ηὗρε ἀκόμα ἀϋπνη, ταραγμένη καὶ τὸ χειρότερο ἀκόμα σὲ μεγάλη ἀμφιβολία.

Μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔκανε κουραστμένη ἀπὸ τὸν ἀγῶνα αὐτό, νὰ κοιμηθῆ, ἄκουσε θόρυβο κάτω στὸν κῆπο.

Χωρὶς καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὸ σκεφτῆ, αὐθόρμητα, πετάχτηκε ὀλόρθη καὶ ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖνος!

Ποιός ξέρει νυκτερινὸς θόρυβος τὴν εἶχε ξεγελάσει.

Καὶ ξέρει ποιός νυκτερινὸς θόρυβος τὴν εἶχε ξεγελάσει.

Καὶ ὅπως στεκόνταν ἐκεῖ κοντὰ στὸ παράθυρο, ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα ποὺ τὴν βασανίζε ὁλόκληρη νύχτα, ἦρθε μόνη της καὶ ὁλοκάθαρη.

— Μὰ θὰ σὲ ξεγελοῦσε τόσο πολὺ κάποιος θόρυβος γιὰ νὰ σὲ κάνῃ νὰ πεταχτῆς ἀπὸ τὸ κρεββάτι σου καὶ νὰ δῆς ἀνῆταν ἐκεῖνος, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσες;

Καὶ ἡ Ζαχρὲ μ' αὐτὴ τὴν ἁπλῆ σκέψη ἡσυχασμένη πιὰ ἐγύρισε στὸ κρεβάτι της γιὰ νὰ παραδοθῆ στὸν ὕπνο ποὺ ἦρθε αὐτὴ τὴ φορὰ πολὺ εὔκολα.

Τὸ πρωΐ, πρὶν ἀκόμα ξυπνήσῃ ἡ Ζαχρὲ ποὺ εἶχε ξενυχτήσει αὐτὴ τὴ βραδυά, ἦρθε στὸ δωμάτιο της καὶ τὴν ἐξύπνησε ἡ Χρύσα.

—